

**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

A ante D

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

dictio. Calphurni⁹ egloga. vi. Vocalē superet
si turpis ædona bubo. Aedon itē insula est in
ægyptio pelago: teste Ptolæmeo.

A ante D

Adeps & adipes in recto declinari pōt: teste Pri
sci. Varro rerū rusticarū li. v. adipes pro adeps
dixit. & tam fce. q̄ ma. ge. est: testibus Capro &
probo. Marfus adipis pōdo viginti vetustæ.

Adipes. Require in dictione Adeps.

Adeptus. vt supra in dictione Apiscor.

Adipiscor. Ibidem.

Adyticulum. vt infra in dictione Adytum.

Adytum neutri generis cū. y. græco scribit. Cō
poniturq; ex αὐτῶν ingrediōr: teste Seruio:
nō autē ex hac & eo is it: vt somniauit Vgutio.
& format p̄ diminutionē adyticulū. Vnde Fe
stus ait. Adyticulū parū adytū. Locus est tē
pli secretior: ad quē non nisi sacerdoti dabatur
accessus. Virgi. Iſq; adytis hæc tristia dicta re
portat. Luca. in. v. Impulit illa pauēs adyti pe
netrale remoti. Aditus ab adeundo maf. ge. &
quarti ordinis: cū. i. latino scribit. Virgi. ænei.
ix. Lustrat æquo muros: aditumq; p̄ auiā q̄rit
i. accessum: siue ingressum.

Adytus. vt supra.

Adiugo. Require in dictione Abiugo.

Adiungo. Ibidem.

Adiuto & adiutor deponēs (vt scribit Noni⁹)
veteres protuler. Pacuius in Chryside. adiu
ramini & defendite. Aphranus in milite: Hoc
obsecro igit: agite me adiutemini. Teren. in an
dria. Pamphilū ne adiutem: aut auscultē senie.

Adiutor. Require in dictione Adiuto.

Admetus. Require in dictione Admetes.

Admetes hui⁹ admetis vſadmete: cū. t. exili scri
bitur. Fuit oceanī & Theryos filia: teste Hesio
do in theogonia. Admetus eadē scriptura pro
priū fuit nomen Thessaliæ regis: cuius memi
nit Oui. de arte dicēs: Cynthi⁹ Admeti vacas
pauisse phæas Ferē: & in pua delituisse casa.

Adminiculo. as. Requi. in dicti. Adminiculor.

Admirabilitas. Requi. in dictione Admiratio.

Admiratio & admirabilitas in vno significato
accipi possūt. Tullius officiorū libro. iij. Erga
hæc ai despiciētia admirabilitatē magnā facit.

Adonis facit in ḡō adonis vſadonidis. Proper
tius: Tefis qui niueū quondā percussit adonē
Hiero. in Ezechiele. viij. Et ecce ibi mulieres se
debant plangentes adonidem. Propriū fuit pa
storis nomen: de quo Vir. in buc. Et formosus
oues ad flumina pavit adonis. Est eodem noīe

fluuius phœnicū: teste Plinio lib. v. natu. histo.
Ador a nōnullis indeclinabile traditur: ego autē
declinabile inuenio: quod etiā Prisci. annotauit

Vnde Vgannius. Emicat in nubes nidonibus
ador adoris. Idem. Illā spē fates adoris stra

uisse maniplos. Vbi prima & secunda syllabā
in obliquis indifferētē ponit. Aufonius. Mox
q; ador atq; adoris de pollie pulificū far. dedi
natur nōnunq; & hoc adoreū. Plinius. Far qd
adoreum veteres vocauere. Inde & Adorea sa
crificia: dicente Virgi. Et adorea liba per herbā
Subiiciunt epulis. Vbi etiā do syllabā Vrgi.
ipse produxit. Annona hæc (vt scribit Festus)
ab antiquis etiā Ador vocabatur.

Adoreum. Require supra in dictione Ador.

Adorior deponēs est verbū: quod tamē Prisci.
tradit esse cōmune: inducēs Aureliū dicentē. ab
his gallos esse adortos. Veteres etiā actiua vo
ce adorio protulerūt: vt dicit Noni⁹. Vnde &
Næuiū refert dixisse. Hectore proficiscente tūc
iplos adorian. i. aggrediantur.

Adorio. Requi. supra in dictione Adorior.

Adramis & Adramin in recto declinari pōt: te
ste Priscia. propriū fuit herois nomen.

Adramin: vt supra in dicti. Adramis.

Adra. Require in dictione Adria.

Adria scemi. ge. fuit (teste Iustino lib. xx.) græca
vrbs Illirico proxima pelago: quæ (vt ait) adri
atico mari nomen induit. Ac vero Liuius li. v
ab vrbe cōdita Tuscorū illā fuisse Coloniam
dixit: quorū vtrumq; pro temporū varietate
fieri potuit. Ptolemus autē adriā etiā Picenoz
vrbe mediterraneā posuit. Ab Adria sit Adri
acus Adriaticus Adrianus Adriēsis. Nonnūq;
Adria pro ip̄o mari adriatico ponit: vt est ap̄
Quidiū deſtibus: Scribenē medijs Adria
vidit aquis. Franciscus Petrar. in ep̄a ad Zeno
biū Floren. Atq; Adriæ imperitans alitq; Ve
netia mundus. Qui cū pro pelago accipit ma.
ge. est: dicēte Lucano li. v. Sonat Ionio vagus
Adria ponto. Acron autē sup̄ illud Horatij in
ij. car. adria diuisus obiecto remittas: dicit pos
se declinari hoc adria neu. ge. vnde ait. Adria
gens septentrionalis. Mare em̄ prospiciēs figu
rare adria neutro ge. protulit. Hæc ille. Verum
sup̄ illud. iij. car. dux iniqui turbidus Adriæ
Idē Acron maf. dixit esse gene. Adria nomē du
arū est vrbium: teste Ptole. in cosmographiæ
quarū vna est in Syria: alia in Petræa arabia.
Adron villa est & petræa arabia (teste eodem
Ptole.) & eiusdē nominis insula deserta iuxta
occidentale Iberniæ pelagus: vt idē Ptole. ondit.

Adriacus. vt supra in dicti. Adria.

Adriaticus. Ibidem.

Adriensis. Ibidem.

Adron. Ibidem.

Adros. Ibidem.

Adubanus & Adubanū declinari pōt. Fluuius
est: qui & Iſter & danubi⁹ siue danubiū vocat.
Festus. Adubanum danubiū.

Adubanum. Requi. supra in dicti. Adubanus.

Aduentus huius aduentus vel aduenti declinari
pōt. Ter. in Phor. vbi ei⁹ aduēti venit in mētē.

Aduersor & auersor hoc distat: q̄ aduersor idē fecit qd̄ oppono: & dīō iungit: vt iste aduersat illi parti. Aduersor autē regit accm̄. Oui. in Fas. Officio q̄ leuē nō aneratus honorē: hoc ē detestatus: designatus.

Aduersum. Requi. in dictione Auertor.

Aduersus. Ibidem.

Aduorsum. Ibidem.

Aduorsus. Ibidem.

Aduertor. Ibidem.

Adulor & adulo vsurpant auctores. Valerius ma. Si Dionisium adulares: ista nō esset. Si ista esse velles: Dionisium nō adulares. Et teste Prisc. tam dīō q̄ accō iungitur. Et producit du syllā. Iuue. Quid q̄ adulandi gens prudētissima laudat Sermonē indocti. Oui. metamor. xiiij. Nostraq̄ adulantes comitant vestigia: donec. Lucretius. v. Longe alio pacto gānitu vocis adulant. Est autē adulari assentando blandiri. Hinc Aetius (referēte Nonio) ait in prometheo. Volans pennata cauda nostrū sanguinem adulat. Nam & ad irrationabilia verbū hoc trāfferri potest. Prisci. tamē dicit adulor verbū esse cōe.

Adulo. Requi. supra in dicti. Adulor.

Adulter huius adulteri: & adultero huius adulteronis (q̄ videlicet vocabulo: Nonio referēte: Laberius vsus est) in vno scato accipi possunt Vnde Adulteror & adultero. Hiero. in Math. cap. v. Et qui dimissam duxerit: adulterat. Adultero. Requi. supra in dicti. Adulter.

Adulteror. Ibidem.

A ante E

Aeas cū æ diphth. scribit: teste Apuleio. Fluuius est Epiri fluens ad occasū in pelagus Adriaticū Apolloniā versus: teste Strabone lib. vi. & vij. quē tū in Ioniū fluere scripsit Luca. cū dixit. li. vi. Pur⁹ in occasus pui⁹ gurgis. Aeas Ioniū fuit inde mari. Et facit in gō Aeantis.

Aedes cū æ diphth. & cū e in secūda syllaba: testib⁹ Apuleio & Ser. in recto declinat: ac etiā ædis cū i: vt Nonius: Domedes & Festus attestantur. Dicta est autē ædes vel ædis (teste Varone) de lingua latina ab aditu: q̄ sc̄ plano pede adibat: Vnde etiā primā diphthōgi vocalē accepit. Seruius vero ab edo deriuatū tradidit: eo q̄ in illa sacrificātes edere consueuerint. Nā (vt ait sup̄ secundū geor.) quædā sunt noia: q̄ in initio diphthōgant: eisi a verbo nō diphthōgato descendunt. vt ædes & æsculus: quæ cū æ diphthōgo scribunt. & ab edo verbo: cuius prima syllaba brevis est: & absq̄ diphthōgo scribitur: deriuant Hæc ille. At Festus ait: ædes domiciliū in edito possum simplex atq̄ vnius aditus: siue vt pergit: id ædis dicit q̄ in ea æuū degatur. Vnde ædificare. cū sit proprie (vt sub dii) ædē facere: ponit tamē abusiue in oī gene

re constructionis. Id quoq̄ notādū est: q̄ ædes in singulari nu. de sacra: hoc est de templo tm̄ dicitur. In plī vero aliæ non sacre ædes intelliguntur: vt scripsit Laurentius lib. elegan. Quin etiā in plī pro templo ædes accipim⁹: vt testat Ser. sup. ij. ænei. Quare minus erudite illud singulari a Romulo dictū est. Rusticus vrbānum murē suscipit æde. Vnde venit æditimus (teste Gellio lib. xij. noctū atticarū) quasi ædis intimus: vt dicit Festus. qui & ædituus cū u in penultima syllaba (teste eodem Festo) ferri & scribi pōt. Hic & æditus & ædituens vocat: q̄li ædē tuēs. Hora. Sed tū est operæ precii cognoscere quales Aedituos habeat: hoc est custodes ædē tuentes. Lucretius lib. vi. Hospitibus loca quæ cōplerant ædituēs. Hinc etiā ædilis dicit qui & pro magistratu ponitur: & producit di. Persius. Fregerit heminas arreti ædilis iniquas. At vero edulis edule adiectiuum ab edo. absq̄ diphth. scribit. & primā corripit. Hora. ser. xiiij. Vineā summittit capreas nō semp̄ edules Aedituus. Requi. supra in dictione Aedes.

Aedis. Ibidem.

Aeditimus. Ibidem.

Aedituens. Ibidem.

Aedilis. Ibidem.

Aedon. Requi. in dictione Acus.

Aegæa cū æ diph. in prima & media syl. nomen est duarū vrbū (vt scribit Ptolemæus) quarū vna est in Emathia: alia in Mauritania Cæsariensi. Aegæa plurali nu. cū æ diph. in vtraq̄ syllaba. Vel Aegæ huius æges vrbs fuit Macedonia: teste Herodoto. Ptole. dicit Aegæa vrbs esse Ciliciæ extremā: & eiusdē nominis insulā i mari ægeo: de vrbe ciliciæ (vt puto) intellexit Luca. lib. iij. Malos & extremæ resonant naua libus Aegæ. Et si de insula illū intellexisse dixerit cōmentator. Aegæa etiā vocata fuit Amazonū quædam regina.

Aegeus cū æ diphth. in prima: & eu diphth. secūda syllaba: dissyllaba dictio. Thesei pater fuit: de quo Catullus. Linquentē gnatū ventis cū crederet Aegeus. Ab hoc Aegeo Ageū mare quidā cognominatū dicit. Quod si verū est Ageus ægea ægeum: cū æ diphth. in prima dūtaxat syllaba scribi debet. Plinius vero a scopulo quodā inter Tenedon & Chion insulas confurgente: atq̄ capræ effigiem detinēte: quā græci οἶα vocāt: nomen assumpsisse asserit. Alij (vt Eest⁹ scribit) ab Aege regina Amazonū: quæ in illo perit: cognominari volūt. Et sic siue οἶα capra: siue ab Aege regina dicat: cū æ diphth. in prima & secūda syllaba Aegæus scribi pōt. Luca. lib. i. Ioniū Aegeo frangat mare. Hora. in epi. Idcirco nauē trans Aegæū mare vendas.

Aegæon cū æ diphth. in prima & secūda syl. nomen fuit propriū gigantis: qui a poetis cen

A iij